

Het aantal daklozen is sinds 2009 met driekwart toegenomen, meldt het CBS. Ook in het Gooi zijn er meer daklozen. De oorzaak is niet duidelijk. De stijging valt wel samen met het begin van de crisis. De regio Gooi en Vechtstreek telt nu zeventig daklozen, waarvan 58 hulp krijgen van regionale opvang De Cocon in Hilversum. De Gooise daklozen zitten vooral door scheidingen, faillissementen of psychische problemen zonder huis.

'Ik vluchtte voor mijn schulden'



Nina Menke
n.menke@hollandmediacombinatie.nl

Hilversum * Een van de Gooise daklozen is Marcel de Wit. Hij was zpp'er, maar zijn bedrijf ging failliet. Anderhalf jaar zwierf hij rond in de regio, sinds kort zit hij in De Cocon.

Bij binnenkomst ruikt De Cocon vooral naar schoonmaakmiddel. Op de gang eet een cliënt rustig een boterham met kaas. Links van de receptie is de woonkamer. Een zitje, een televisie, een volle boekenkast. Op een stoel bij de tv zit een vriendelijke man in een oude, maar schone slobbertrui en dito broek. De Wit (55) staart wat voor zich uit. Hij vindt het best spannend, maar doet toch graag zijn verhaal.

„Eerlijk? Ik schaam me rot. Wil hier zo snel mogelijk weg. Het is vreselijk dat ik hier ben. Met lood in mijn schoenen meldde ik me aan. Ik zie het maar als een weekje schoolkamp. Dat maakt het luchtiger. Bovendien vervel ik me kapot. Ik kijk tv, doe wat spelletjes. Ik ben niet blij nu. De kans op een baan is nihil op mijn leeftijd. Straks word ik een bijstandspatiëntje in de schuldsanering.” De ex-Blaricummer had het helemaal voor elkaar. Had een IT-bedrijf. In 2008 begonnen de problemen. De Wit had veel werk in de reclamebusiness. „Vanwege de

crisis werd dat minder. Desastreus, ik kreeg geen opdrachten meer. Maar ik dacht: hoe lang kan zo'n crisis duren? Achteraf besef ik dat ik mijn bedrijf eerder had moeten opgeven. Maar het was mijn kindje. Ik zocht klanten buiten de reclamerwereld, maar dat viel tegen. Iedere maand moest ik de rekeningen betalen, terwijl er niets binnenkwam. Dat gaf veel stress. Om te overleven, snoepte ik van mijn spaargeld. Toen dat op was begon het grote feest: de deurwaarders kwamen langs. Ik kreeg steeds meer huurachterstand en schulden bij de belastingdienst.” Uiteindelijk werd De Wits bedrijf in 2014 failliet verklaard.

Voor schut

Over het optreden van de deurwaarders is De Wit nog steeds verbolgen. „Zo intimiderend. Ik voelde me voor schut gezet in mijn eigen buurt. Het is terreur. 's Ochtends vroeg schenen ze met zaklampen op mijn huis, of ze beelden 's avonds aan. Ze waren onmenselijk en keihard, wilden slechts geld zien. De enige uitweg leek me te verstopen. Ik deed niet meer open. Als ik de bel hoorde, stopte ik vingers in mijn oren. Ook de dreigbrieven opende ik niet meer. Als ik nu een geluid hoor dat klinkt als een deurbel, raak ik nog steeds in paniek. Ik sliep nog maar twee, drie uur per nacht, kreeg last van hartkloppingen.” Hij kijkt naar zijn kop thee. Door



Marjolein de Otter rust uit in de woonkamer van De Cocon.

het vertellen, is hij vergeten het theezakje eruit te halen. „Het is wel heel donker geworden, net cola”, grapt hij. „Als je eenmaal in het deurwaarderscircuit terecht bent gekomen, kom je er nooit meer uit. April 2014 werd mijn auto ingenomen tijdens een politiecontrole op straat. Ik had te veel openstaande boetes. Ik heb nog door kunnen werken, omdat ik een auto van een klant kon lenen. Augustus dat jaar was de koek op.” Diezelfde maand werd De Wit zijn huis uitgezet en werd er beslag gelegd op zijn bankrekening. „Ik propte wat spullen in AH-tassen en ben gevlucht. Ik had geen auto om

de spullen te verhuizen en ook geen geld voor opslag. De dag dat mijn huis ontruimd werd, heb ik niet meegemaakt. Wilde ik ook niet. Ik heb weleens gehoord dat alles in een bak wordt gekieperd.” De gemeente Blaricum schreef hem uit. Een postadres gaf De Wit ook niet op, om onvindbaar te zijn voor zijn schuldeisers. Hij kon een tijdje bij zijn zus terecht. „Maar er was gedoe, dus daar moest ik weg. Mijn moeder vertelde ik niets. Ik schaamde me en ze zou zich alleen maar zorgen maken. Nu weet ze wel iets hoor, maar ze weet niet dat ik in De Cocon zit. Ze denkt dat ik bij vrienden woon en dat het goed



FOTO'S STUDIO KASTERMANS/DANIELLE VAN COEVORDEN

gaat. Ik deelde mijn problemen sowieso amper met anderen. Ik wilde niet met mijn gezeur aankomen. Ik trok me terug en raakte veel vrienden kwijt. Sinds kort probeer ik vriendschappen te herstellen.”

Caravan

Toen hij weg moest bij zijn zus, kreeg hij via een klant een ruimte boven een kantoor. Die opslagplaats werd zijn verblijf voor de winter. „Het was verward en af en toe kwam iemand eten brengen. Op het moment dat ik daar weg moest, kwam ik terecht in een kale caravan ergens in het Gooi. Spar-

taans, maar het ging een tijdje goed. Ik kocht beltgoed, was weer bereikbaar. Soms kreeg ik een klusje van een klant, zodat ik weer wat cash had. Er waren dagen dat ik leefde op een blikje soep van negentig cent, maar echt honger heb ik nooit gehad. De druk was van mijn schouders, want de instanties wisten mij niet meer te vinden. Op mijn computer speelde ik de hele dag spelletjes. Ik stomp-te af, had geen besef van tijd. Ik dacht weleens aan mijn problemen, maar echt nadenken deed ik niet. Elke maandag nam ik me voor de sociale dienst te bellen. Maar dan dacht ik aan de boetes en brak het

zweet me uit.” De tweede winter verliet De Wit zijn veel te koude caravan en trok hij weer in bij familie. „Later loogde ik bij een kennis. Maar uiteindelijk kon ik echt nergens meer terecht. Dat maakte dat ik hulp zocht. Ik dacht: 'Ik ben 55 jaar. Het kan zo niet langer.' De Wit is er nog niet. Hij ziet als een berg op tegen wat komen gaat. „Ben bang dat ik de gevangenis in moet voor openstaande boetes. Volgende week heb ik een afspraak bij de schuldsanering en dan hoor ik meer. Ik heb anderhalf jaar verspild, maar nu gebeurt er wat.” De naam van De Wit is gefingeerd.

Opvang is er voor dak- én thuislozen

Nina Menke

Hilversum * „Door begeleiding vinden de daklozen vaak weer hun weg in de maatschappij”, vertelt Harro Koeleman, manager van de Hilversumse Maatschappelijke Opvang aan de Nieuweg. Onder de Maatschappelijke Opvang vallen daklozenopvang De Cocon, de crisisopvang en beschermd wonen. De Cocon vangt dak- en thuislozen op. „Je bent dakloos als je geen eigen dak meer boven je hoofd hebt. Als je thuisloos bent, kun je wel een huis hebben. Je hebt dan geen familie en vrienden. Je bent eenzaam in je eigen huis”, legt Koeleman uit. Beide groepen kunnen in De Cocon terecht.

Thuislozen zijn welkom voor een praatje tijdens het dagelijkse inloopspreekuur van 9 tot 13 uur. Daklozen kunnen overnachten, douchen en eten bij De Cocon. „Meestal willen ze hun leven weer opbouwen. Wij bieden begeleiding. Eerst komen ze tot rust. Dan brengen we de financiën op orde en pakken we eventuele verslavingen aan. Vervolgens stromen ze door naar de crisisopvang en het toewerken naar een eigen huis.” „We hebben ook een afdeling beschermd wonen. Daar wonen mensen met een dubbele diagnose. Dat houdt in dat ze verlaafd zijn en psychische problemen hebben. Zij blijven meestal levenslang. Kans op herstel en een plek in de maatschappij is klein.”

Ik moest m'n zootje pakken en m'n sleutels inleveren

Marjolein de Otter

'Weer contact met mijn kinderen'

Nina Menke

Hilversum * Marjolein de Otter (53) sopt de tafels in de woonkamer van De Cocon. Ze oogt vrolijk en ontspant. „Ik vertel mijn verhaal, omdat veel mensen daklozen stigmatiseren. Het kan namelijk iedereen overkomen.” De Otter werd in oktober 2015 plots dakloos. Haar ex-vriend zette haar op straat. „We woonden samen, maar in 2009 ging onze relatie uit. Hij was geen fijne man. Een narcist, hij schreeuwde veel maar dat deed me weinig. Ik voelde me niet snel geïntimideerd. Ook toen de relatie over was, bleef ik bij hem wonen. Ik huurde een kamer van hem. Dat was een grote fout, maar financieel leek het de beste oplossing. Zes jaar ging dit goed. Ik kon hem ontlopen, want ik werkte bij een callcenter en had wisselende diensten. Ik zag hem haast nooit. Totdat hij op een ochtend zei: 'Je moet je zootje pakken en je sleutels inleveren.' Ik kreeg een dag om mijn spullen te verhuizen.” Van de ene op de andere dag op straat, een verschrikking. „Het was een rampzalige dag. Harteloos dat hij mij op straat heeft gezet. Er was niemand die me kon helpen, dus verhuisde ik mijn spullen zelf in tasje. Ik heb bijna geen familie meer, geen sociaal vangnet. Ik heb wel een zusje, maar ik heb haar al vijftien jaar niet meer gezien. Er was één vriendin bij wie ik bij terecht kon. Maar zij is invalide, dus ze kon niet helpen sjouwen. Ik kon wat kwijt in haar schuur. Veel moest ik achterlaten. Het doet pijn dat mijn ex nog boeken heeft van mijn moeder, die al dertig jaar niet meer leeft.” De situatie zorgde voor wanhoop bij De Otter. „Op de route naar het huis van mijn vriendin moest ik telkens het spoor over. Elke keer als ik over de spoorweggang liep, dacht ik dingen die ik niet wilde denken. Ik wist niet hoe het verder moest. Ik ben blij dat ik het niet gedaan heb, maar ik begrijp dat ik het dacht. Voor mij had het leven geen zin meer.”

Na een paar dagen moest ze weg bij de vriendin. „Toen nam ik contact op met De Cocon. Ik voel me nu goed en heb ik weer een positieve kijk op het leven. De eerste week dat ik hier was, had je me niet moeten zien. Een zombie. Een andere cliënt vertelde me dat ze de eerste dagen met me probeerde te praten, maar dat ik niets zei. Ik kan me dat niet eens meer herinneren. Ik was totaal afgesloten van andere mensen, al mijn gevoel schakelde ik uit. Ik schaamde

me voor mijn situatie, maar de schaamte is nu weg.” Voor ze dakloos werd, had De Otter een turbulent leven. „Ik had moeilijke relaties met mannen. Veel problemen. Ook met mijn familie ging het stroef. Ik sloot me steeds meer af voor mensen. In vriendschappen geloofde ik niet, ik vind vriendschappen nog steeds moeilijk. Vrienden waren er alleen als het goed met me ging, dus echte vrienden heb ik nooit gehad.” Haar huwelijk strandde. „Ik heb twee kinderen met hem, maar mijn zoon en dochter zie ik niet meer. Mijn zoon trok na de scheiding bij mijn man in. Ik zag hem voor het laatst toen hij vijftien was. Twee jaar geleden verbrak mijn dochter het contact. Ze heeft last van wat er vroeger is gebeurd. Dat vind ik moeilijk en verdrietig. Je staat ermee op en je gaat ermee naar bed. Ik heb het fout gedaan als moeder en dat gevoel gaat nooit over. Op het moment dat ik dakloos werd, voelde ik mijn verdriet nog sterker. Ik voelde me eenzaam. Alsof alles eruit kwam. Ik sliep heel slecht.”

Mannengang

De Otter heeft bij De Cocon enorme stappen gemaakt. Wegens ruimtegebrek bracht ze de eerste nachten door in de mannengang. Daarna mocht ze naar de vrouwen vleugel. Inmiddels is ze doorgestroomd naar een ander gebouw, in afwachting van zelfstandige woonruimte. Ze heeft nu een eigen kamer en kan verder werken aan het weer opbouwen van haar leven. In het gebouw wonen nog negen anderen. Allemaal mensen die al klaar zijn om zelfstandig te wonen, maar nog geen huis of kamer hebben. „Nu ik hier zit, heb ik meer vrijheid. Ik hoef niet meer na zes uur 's avonds binnen te blijven. Als je 's avonds weggaat, is het wel handig om dat te melden.” De Otter krijgt nu ook een uitkering. „Ik maak nu drie tot vier dagen vrijwillig schoon in De Cocon. Ik ben dankbaar voor de hulp die ik hier krijg. Natuurlijk ben ik nog weleens verdrietig dat ik mijn kinderen niet zie, maar huilen doe ik alleen. Ik wil ook niet meer aan het verleden denken.” Ze heeft veel geleerd van de gesprekken met de begeleiders bij de Hilversumse opvang. „Bij De Cocon en de crisisopvang krijg je de kans om je leven weer op te bouwen.” De Otter ziet de toekomst weer positief. „Ik hoop dat ik straks in een seniorenwoning terecht kan. Dan ga ik langzaam aan proberen het contact met mijn kinderen te herstellen.”



Personeel De Cocon poseert na vergadering met in het midden manager Harro Koeleman



Slaapkamer van een dakloze vrouw in de vrouwen vleugel van De Cocon